

tur, bør foretages, især fordi den militære Retsplejelov i talrige Paragraffer henviser til Bestemmelser i Retsplejeloven af 1916, der er blevet ændrede ved Loven af 1932, saaledes at Henvisningerne ikke mere stemmer.

Nærværende Lovforslag gaar ud paa at gennemføre de efter det ovenanførte absolut nødvendige eller dog i meget høj Grad paarkrævede Ændringer i den militære Straffe- og Retsplejelovgivning.

Angaaende Lovforslagets enkelte Bestemmelser bemærkes følgende:

Til Lovforslagets 1ste Afsnit.

Dette Afsnit angaar Straffelov for Krigsmagten af 7. Maj 1881.

Om Forslaget, der ganske svarer til Slutningen af § 7 i Lov Nr. 127 af 15. April 1930 om Ikrafttræden af Borgerlig Straffelov m. m., henvises til de ovenanførte Bemærkninger.

Nogen Ændring som Følge af Lov 1881 § 10, 2det Stykke, om Virkningerne af Strafarbejdes Udstaaelse kan ikke anses nødvendig, idet den fornødne Bestemmelse findes i § 8, 2det Stykke, i Ikrafttrædelsesloven af 1930.

Til Lovforslagets 2det Afsnit.

Dette Afsnit angaar Ændringerne i Lov Nr. 542 om Retsplejen ved Hæren og Søværnet af 4. Oktober 1919.

Til §§ 2 og 4.

Forslagene gaar ud paa at fastslaa, at det er Retsplejeloven, som den til enhver Tid er affattet, der kommer i Betragtning, saaledes at der maa tages Hensyn ikke blot til de hidtil — og særlig ved Loven af 23. Juli 1932 — skete, men ogsaa til mulige fremtidige Ændringer.

Til § 8.

Formel Ændring, der følger af de ved Loven af 23. Juli 1932 skete Ændringer i Retsplejelovens § 31.

Til § 17.

Den nye Bestemmelse, der foreslaas indsat som § 17, gaar ud paa at fastsætte, at Retsplejelovens nye Regel om, at Tiltalte skal tilsiges til Domsafsigselsen i Straffesager, i hvilke der er nedlagt Erstatningspaastand, ikke skal være gældende i militære Straffesager. Forslaget er begrundet i,

at Tiltaltes Møde i Retten ved Domsafsigselsen i saadanne Tilfælde ikke er af nogen væsentlig Betydning, og at det paa den anden Side kan volde en Del Besvær at skulle fremstille Tiltalte i Retten.

Om Ophævelsen af § 17's hidtidige Indhold se lige nedenfor.

Til §§ 17 og 18.

Ved Loven af 23. Juli 1932 er der gennemført en betydelig Forenkling af de hidtil i Retsplejeloven af 1916 §§ 687 og 688 foreskrevne Bestemmelser om Fordelingen af borgerlige Straffesager mellem Landsret og Underret. De nye Regler gaar i Hovedtrækkene ud paa, at Landsretsbehandling i første Instans uden Nævninger bortfalder, idet Landsretterne fremtidig i første Instans kun skal behandle Nævningesager, medens alle andre Straffesager henlægges til Underret, uden at der tilkommer Sigtede eller Anklagemyndigheden nogen Valgfrihed. Nævningesager bliver — foruden Sager om BARNEDRAB og FOSTERDRAB, om politiske Lovovertrædelser og om Undsigelse — alle Sager, som angaar en Forbrydelse, for hvilken Loven hjemler Livsstraf eller, uden at saadant er betinget af erhvervs- eller vanemæssig Udøvelse af Forbrydelsen eller af Gentagelse, Fængsel i 8 Aar eller derover; dog kan disse Sager behandles ved Underret efter Lovens § 925, naar Sigtede har afgivet en uforbeholden Tilstaaelse, hvis Rigtighed bestyrkes af de iøvrigt foreliggende Oplysninger, og han selv, saavel som Politimesteren og Dommeren, samtykker i saadan Behandling.

Disse nye Regler maa man anse det for naturligt fremtidig ogsaa at bringe til Anvendelse paa militære Straffesager, og da Bestemmelserne i den militære Retsplejelovs §§ 17 og 18 herefter bliver overflødige, foreslaas de ophævet.

Særlig bemærkes, at man ikke finder Grund til at foreslaa, at Sager om Lovovertrædelser, der ifølge den militære Straffelov kan medføre Embeds- eller Bestillingsfortabelse som Straf, skal behandles som Nævningesager. En saadan Ordning vilde nemlig ikke stemme overens med Retsplejelovens nye Bestemmelser i § 687 om Nævningesagernes Omraade, idet den vilde medføre, at visse militære Straffesager, der langtfra i Betydning kan sidestilles med de borgerlige Nævningesager efter § 687, vilde blive undergivet Nævningesagerbehandling, f. Eks. Sager mod Befalingsmænd om Absentation (Lov 1881 § 97) eller om respektstridigt Forhold overfor en Overmand (Lov 1881 § 120, 1ste Stykke).